

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 229. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036557328336/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

sede – det er nok ingen simpel Ridderhjelms, I vil bytte Eders Bispehue med: forstaaer jeg Eder ret, vil I have en gylden Ring om den; men betænk, det er en halsløs Gjærning! uden Fred med vor hellige Fader, rammer Bandstraalen Kronen som Infalet.»

«Lad det være min Sag, Hr. Broder! – afbrød Erkebispens ham stolt og tillidsfuldt. – Har I overveiet min Plan, Grev Henrik! saa betænk Jer ikke længer! her ere Øieblik kostbare.»

«Jeg følger Eder, kjække Herre! – sagde Grev Henrik bestemt – I er fød til at bære Septer og Krone.»

Neppe var denne Beslutning tagen, førend den blev sat i Værk, og inden en Time havde de schwerinske Grever med deres Familie og Kostbarheder forladt Schwerin Slot og drog med deres Venner og Bundsforvandre til Bamberg.

Kong Valdemar havde imidlertid ved en stor Seiersfest paa Ribehuus havt Keiser Otto til Gjest. Folket var stolt og svimmel af Krigslykken og deres seierrige Konge. Sjældene priste hans Seier og hoverede over Keiser Philips og de tyske Fyrsters Flugt og Nederlag. Selv den fredelige, sagtomodige Thorgeir Danaskjald syntes beruset af sin Konges Lykke og gav Folket en Seierssang, hvori han priste Fædreens Manddom og Dygtighed og berømte Kongen, som den store Valdemars uovervindelige Son. Skjøndt det var Keiser Ottos Fjender, hvis Flugt og Nederlag der hoveredes over, behagede det dog ikke Henrik Løves Son at høre den tyske Maaddom og Dygtighed ringeagtet i Danmark. Keiser Otto havde ikke sin Faders heltemodige Udseende: han var uanseelig af Vext; hans ubestemte noget fromladerende Ansigt syntes bedre at passe til en Klerk, end til en Keiser, og hvor han viste sig ved den høie Valdemars Side, kunde ikke al hans keiserlige Pragt erstatte hvad han manglede i Kraft og Værdighed til at gjøre Indtryk paa Folket.

Skjøndt Valdemar viste sin keiserlige Gjest al den Ære og udvortes Høflighed, han kunde fordr, var Kongen dog for ærlig og oprigtig til ganske at kunne fordølge sin Mistillid til ham; og Keiseren forlod ham og det danske Folk med et dybt og hemmeligt Nag i Hjertet og med den Beslutning, ikke længer, end nødvendigt, at holde Freden og Forbundet med den seiersstolte Konge af Danmark.